

Hunderacernes mangfoldighed og hundesprog.

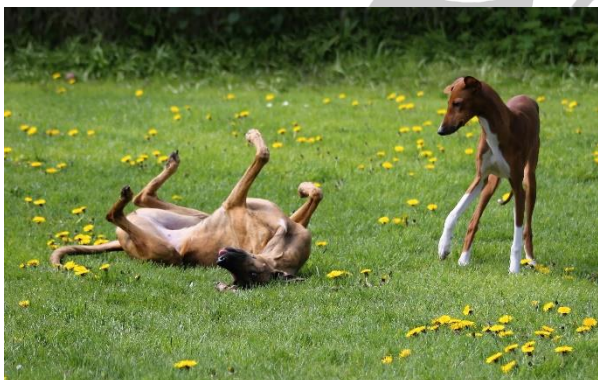
Tekst og billeder af:

Anne-Marie Venge Waleue (Myndeklubbens racerepræsentant for azawakh og indehaver af Kennel Canes Gratia)

Må hunden hilse?

For nylig havde jeg en snak med nogle vildt fremmede mennesker, som på min daglige gåtur, gerne ville lade deres hund hilse på mine. Jeg sagde nej tak og gik i en bue uden om dem og de så meget fornærmede ud. Dette er ikke et helt usædvanligt senarie på mine mange daglige gå- og cykelture med mine mynder.

Sommetider viser min hund tænder. Sommetider knurrer den når fremmede hunde nærmer sig. Den typiske respons til denne adfærd er at de må være aggressive og have et dårligt sind. Det er ikke sjældent, at man bliver bebrejdet ting som at man ikke socialiserer sine hunde ordentligt og man ligefrem er en dårlig ejer.



Et godt sind, hvad er det?

Der findes ca. 400 forskellige racer inde for FCI regi. Alle disse racer er delt op i forskellige grupper alt efter oprindeligt brugsformål. Det vil med andre ord sige, at der er en kæmpe stor diversitet af hunderacer, fra bittesmå selskabshunde, til kæmpestore vogtere. Det er selvklart at alle disse forskellige hunderacer ikke er ens i hverken sind eller skind. Ikke desto mindre ser man en ensretning af sindet, som giver sig til udtryk ved, at når dommere, opdrættere og hvalpekøbere skal definere en

hund, uanset race, så er et godt sind ikke altid lig med racetypiskhed, men nærmere hvilke hunde der er venlige og imødekommende. Selv hos min egen dyrlæge hører jeg jævnligt, hvordan han synes at skulle påpege, om en hund har et godt eller dårligt sind, uden at kende noget som helst til racerne.

Når man vælger hund, så bør dette grundlæggende gøres ud fra egenskaber (fx brugsegenskaber), sind og andre faktorer der sørger for at man får et så problemfrit og givende forhold til sin hund som muligt. Det er dog desværre ikke altid hvad der sker i realiteten. Mange mennesker falder måske for en nuttet, en smuk eller en hund der ser farlig ud, uden egentlig at overveje om det er den rette hund for netop den måde de lever deres liv på og om de kan leve op til de behov den race, de har valgt, stiller til ejer.



Derudover er der faktorer som helt almindelig hundeadfærd og sprog, som ofte bliver ignoreret, negligeret eller ligefrem holdt nede, hvis ejeren ikke forstår dem eller tolker dem forkert. F.eks. kan jeg berette om min race, som er den del af myndegruppen, hvor det ofte beskrives i litteraturen som en reserveret hund, ja nogle sågar sky. Men selv her, hvor man ellers burde opleve en stor forståelse for reservation, oplever jeg i stedet hvor mange dommere, som går til hundene uden omtanke for at de ikke ønsker direkte kontakt, hvor mange opdrættere der taler om de individer, som minder mest om en labrador vel nok har et dejligt sind og hvalpekøbere falde for de udadvendte typer. Dog er det ikke sjældent at møde en mynde, som knurrer og beder både mennesker og hunde om at holde afstand. Dette er ikke, og jeg fastslår IKKE, aggressivitet eller dårligt sind. Dette er en hund der kommunikerer! En hund kan ikke tale og den må altså bruge det sprog den har. Når man så støder på en reserveret hund, og den ønsker afstand, vil det være måden at gøre det på. Hvis man fratager den muligheden for dette overtræder man hundens grænser, hunden mister tilliden til sin ejer og bliver måske ligefrem mere sky.



Hvor vil jeg så hen med det?

Jeg har som udgangspunkt to pointer. Den ene handler om, at hvis vi fortsat ønsker den diversitet i hunderacer vi har i dag, bør vi lære at forstå de forskellige racers oprindelige sind, som er ønsket for det formål de oprindeligt er avlet til. Vi bør acceptere det, og vælge en race der på sinde passer ind i vores liv, i stedet for at falde for udseendet og prøve at avle os frem til et mere belejligt temperament. Og ikke mindst er det vigtigt at vi i det offentlige rum gør opmærksom på, at hvis vi har valgt en race med en specielt sind, som ikke er tilgængelig for alle, så er dette ikke et dårligt sind.

Min anden pointe handler om, at hundeejere kunne drage nytte af læsning og læring omkring hundeadfærd, både i forbindelse med eget hundekøb, men også i forhold til deres færden i det offentlige rum. Det er vigtigt at vi ikke overtræder andre hundes grænser. Man ved aldrig hvad det er for en hund der går på den anden side af gaden, hvordan dens sind er, hvad den har i bagagen af oplevelser eller om den er syg og det er derfor nødvendigt at holde afstand, altid! Det er altså ikke nok at råbe "min hund gør ikke noget" når man ikke kan kalde den til sig, for selvom din hund ikke gør noget, kan der være mange grunde til at den ikke skal hilse på netop den hund der kommer gående der. Så tag din hund i snor og passér med afstand og hav kontakt til din hund, hvis du ved den gerne vil hilse.

Min bøn til hundefolket såvel som alle andre er, at man giver plads, viser hensyn og forståelse. At man omfavner de forskellige hunderacer og elsker dem for det de er og ikke det vi ønsker de skal være. Hvis alle hunde landede hos de rigtige ejere, så ville der ikke aflives så mange hunde årligt og både mennesker og hunde ville have større glæde af hinanden.